

СПОМЕНИ ЗА ВЕСА ГЕНЕВА - МАЙКАТА НА ДИМИТЪР ДИМОВ.

С Веса Генева, майката на Димитър Димов, се запознахме през 1931 год. и веднага нашето запознанство прерастна в сърдечно приятелство. И последните години, когато разстоянието между нашите лица значително се скъси, мога да кажа, ние бивахме заедно всеки ден, макар и за кратко време.

Нашите теми на разговор не бяха принизени до нивото на простото махленско клюкарство. Разбира се, всяко ново събитие около нас, под формата на сензация не ни беше чуждо, но то не биваше от естество да задоволи и даде съдържание на нашия вътрешен мир. Тя имаше дълбоки интереси към художествената литература и четеше постоянно. А и самата тя пишеше стихове. Четеше ми и свои минали, които не бяха малко. Те бяха събрани в една тетрадка, която ми правеше впечатление, че в нея имаше насила скрепени много хвърчащи изписани листчета.

Новите идеи преди 9. септ. 1944 год. ни вълнуваха и ние ходехме на почти всяко литературно четене, които се провеждаха от прогресивни наши писатели в различни салончета. Бойките, смели и вълнуващи творби на Мария Грубешлиева, Людмил Стоянов и други участници в тези литературни четения, които проправяха пътя към днешната художествена мисъл, към социалистическия реализъм, ни разкриваха друг свят, който с особена сила заобичахме.

Веса Генева беше хубава жена, с особен чар. Висока, стройна, грациозна тя се открояваше от обкръжаващите я и задържаше погледите на всички, които я виждаха за първи път. А черните ѝ очи, излъчващи някаква доброта и сила, прибулени с воалетка, закрепена на шапката, ставаха загадъчни и интересни. Тя е насела тази воалетка от преди много години / аз така съм я запомнила / и едва след 9. септември тя се раздели от нея. Самата тя почувствува неудобството от контраста, който се създаваше с обикновените забрадки, които времето бе наложило.

20 години аз не познавах друг неин тоалет освен черен костюм в строги линии, а в по-хладните дни с черна къса пелерина над него. Дори блузите към костюма не контрастираха с него.

Тя носеше силен грим на устните и скулите, който грим не отговаряше нито на строгия ѝ морал, нито на строгия ѝ тоалет, но в последствие се освободи и от него.

Нейната изящност в облеклото заблуждаваше тия, които не я познаваха да си съставят погрешно мнение, че тя е горда, надменна и недостъпна. Напротив, тя беше много разговорлива, доста общителна, сърдечна и отзивчива.